

Noční jezero, 2019, kombinovaná technika na plátně, 220 x 340 cm

Radka Bodzewicz (Doubravová)

7. 8. 1991 narozena v Šumperku

2007–2008 Střední průmyslová škola Šumperk, propagační grafika

2007–2011 Střední škola umění a designu Brno,

užitá malba, docent Petr Veselý

2011–2017 Akademie výtvarných umění Praha,

ateliér Socha 2, profesor Jindřich Zeithamml,

ateliér Grafika 2, profesor Vladimír Kokolia

2016 Robert Gordon University-Gray's School of Art,

Aberdeen, Scotland

2017 cena Grafiky 2, Akademie výtvarných umění Praha

2017 awared of a grant by the Elizabeth Greenshields Foundation

Výstavy od roku 2014 doma i v zahraničí

adresa: *Tusarova 1263/7, Praha 7, 170 00 Praha – Holešovice*

E-mail: *radka.bodzewicz@hotmail.com*

telefon: *737 515 060*

<https://www.radkabodzewicdoubravova.com/>

www.galerie-sumperk.cz

Červený strom, 2019, kombinovaná technika na plátně, 150 x 200 cm

RADKA BODZEWICZ

OÁZA ŠTĚSTÍ

4. 12. 2019 – 5. 1. 2020

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK

ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. PROSINCE V 18.00 HODIN

OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN

NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU MĚSTA ŠUMPERKA, OLOMOUCKÉHO KRAJE

A DARU PROFESORA VIKTORA DOSTALA

Bez názvu 3, 2019, kombinovaná technika na plátně, 200 x 200 cm

Modrá váza, 2019, kombinovaná technika na plátně, 220 x 113 cm

Hra, 2019, kombinovaná technika na plátně, 240 x 70 cm

Bez názvu (Červená), 2018, olej na bavlně, 170 x 75 cm

Rok 2019 uzavírá v Šumperku narozená a v Praze žijící Radka Doubravová svou první zdejší a v souvislé dramaturgii třístou výstavou galerie. Navštěvovala ji od počátku studií, v čase hledání vlastní cesty a i proto je výstava pro ni tak důležitá. Předešly ji dvě kamarádky z pražské akademie, Lenka Falušiová a Eva Vápenková. V únoru příštího roku naváže na ně další skvělá grafička Alena Kožená a v následujícím roce snad i Karolína Klimešová.

Malířka staví svou jednotu na protikladech. Její velkoplošná a zároveň až zlomkovitě drobná malba je radostná i v neradostném. Je očištěm i zahradou rajské blaženosti a svou vratkou povahou má blízko k Boschovým obrazům. Z odstupu jen barevná plocha, ne abstraktní, protože i skvrna na zdi je skutečná, směřuje svou hrou s přibližováním z výchozí neurčitosti k figurám a skrze ně k autorčině niternosti. Její základní, ať někdy utlumená a jindy až pronikavě sytá barva je tu prostoupena blednoucí vzpomínkou a snem ve vzájemném prorůstání. Je tiše vyprávěným příběhem, zřetelným, a přece divákem jen přibližně přečteným. Figury obou pohlaví, navzdory přirozeným rozdílům si až nerozlišitelně blízké, jsou odrazem prožitků malířčina těla v situacích, na které se vcitlivě rozpomíná.

Často pracuje s technikou zrcadlového přetiskování, podobného svou osovou vyvážeností známému Rorschachovu testu. Měkká souměrnost přírody, ať už ve členění stvolu trávy nebo lidského či zvířecího těla v jeho podvojnosti malbou zpřítomněná, je tu bezděčným podobenstvím skladby celého vesmíru. Barevná skvrna jejím odléváním, přenášením a následným stíráním narušená, získává svůj zvětralý povrch. V něm se střípky zlomkovité skladby shluků figurálních spletenců a ostrůvků zvolna rozpouštějí a vracejí se k výchozí neurčitosti. Hra s přibližováním a vzdalováním je tak úplná a kruh se uzavírá.

A přece se v novějších malbách cosi mění. Dřív snad nezřetelný příběh stává se otevřenějším. Barevná tkáň se prosvětluje a malba je teď Radce už jen čirou a radostnou hrou...

Miroslav Koval

Název „Oáza štěstí“ je převzatý z knihy Eugena Finka, která se mi na určitou dobu stala inspirací. Pojednává o hře. Ta se mi promítá do každodenního života. Je častým námětem mé práce a je mi i tím, co v ní Schiller říká, že: „člověk je jen tam celým člověkem, kde si

hraje“. Mohla bych klidně říct, že bych ráda brala samotnou hru jako svou životní filozofii, nebrala život jako úkol a prožívala ryzi blaženost z „hraní si“.

Právě ona oáza štěstí je tu náplní výstavy. Na jedné straně je to už vzdálená chvíle, kdy jsem v Šumperku navštěvovala grafickou školu. Na druhé straně pak ta, kterou každý dobře známe. Ta prožitá, ale vytěsněná, kterou hledáme a ke které se ubíráme. Je stejně sladká, jako kyselá, stejně čerstvá, jako zapomenutá.

V cyklu maleb pracuji s objevováním obrazů v symetrických otiscích. Otisk, který mi vznikne na ploše plátna je inspirací pro výjevy světů, které formou nepřetržité reakce vytváří mentální mapy spojitosti světa lidí a jejich mystické krajiny. Mimo jiné modelují malé figurky z hlíny, inspirují se tělem a jeho pamětí.

Radka Bodzewicz Doubravová

Epikurova zahrada, 2019, kombinovaná technika na plátně, 200 x 240 cm